

Arrest

nr. 226 452 van 20 september 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. KALIN, die loco Mr. V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 2019 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven in Zaventem.

1.2. Op 10 september 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen houdende de terughrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen.

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument.

Dossiernummer: HV.55.RB.007492/2019

X(B) Is in het bezit van een vals/ nagemaakt/ vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: identiteitskaart Slovenië nr 003368565, Vervalsing: Het betreft een totaal vals identiteitskaart van Slovenië

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HV.55.RB.007492/2019

X (D) Is in het bezit van een vals/ nagemaakt/ vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart e van België nr. B 2521574 59, Vervalsing: De verblijfskaart is op frauduleuze wijze verkregen met behulp van de valse identiteitskaart van Slovenië.”

1.3. Op 12 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht op grond van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de schending aan van artikel 42 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Verzoeker is houder van een verblijfskaart E. Hij dient te worden toegelaten tot het grondgebied bij voorlegging van zijn verblijfskaart en een paspoort:

“De vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning of een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene mag in het Rijk terugkeren op eenvoudig vertoon van een van die documenten en van zijn geldig paspoort of van de daarmee gelijkgestelde reistitel.” (Art. 42 K.B. 8/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

De verwerende partij oordeelt vader dat de Belgische verblijfstitel van verzoeker ongeldig zou zijn omdat deze via frauduleuze middelen zou zijn verkregen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de intrekking van een Belgische verblijfstitel dient te gebeuren via een geijkte procedure, met de vereiste procedurele waarborgen (art. 62 e.v. Verblijfswet)

Art. 62. § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;*
- 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;*
- 3° de betrokkene is onbereikbaar.*

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat voormelde procedurele waarborgen werden gerespecteerd en evenmin wordt er verwezen naar een eerdere beslissing op grond waarvan verzoekers verblijfskaart E zou zijn ingetrokken.

Zolang de verblijfskaart E niet werd ingetrokken via geijkte weg, behoudt zij haar rechtskracht en beschikt verzoeker over het recht om het Belgische grondgebied terug te betreden. De bestreden beslissing is dienvolgens nietig.”

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet langer een belang heeft bij haar betoog nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verblijf van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet op 12 september 2019 door de verwerende partij werd ingetrokken. De verzoekende partij werd op dezelfde dag in kennis gesteld van deze beslissing. Aldus beschikt de verzoekende partij niet langer over een verblijfsrecht. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heden heeft bij haar betoog dat zij op grond van artikel 42 van het Vreemdelingenbesluit dient toegelaten te worden tot het grondgebied, nu zij niet aantoonst heden nog houder te zijn van een geldige Belgische verblijfsvergunning. De verzoekende partij stelt immers zelf dat de verblijfskaart E haar rechtskracht behoudt zolang zij niet via de geijkte weg werd ingetrokken. Evenmin toont zij aan welk belang zij heden nog heeft bij haar betoog dat de intrekking van een Belgische verblijfstitel dient te gebeuren via een geijkte procedure, met procedurele waarborgen zoals blijkt uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze waarborgen zijn gerespecteerd, noch dat verwezen wordt naar een beslissing tot intrekking van de verblijfskaart, nu uit de stukken van

het administratief dossier blijkt dat het verblijf van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet op 12 september 2019 door de verwerende partij werd ingetrokken en zij van deze beslissing op dezelfde dag op de hoogte werd gesteld. Gevraagd ter terechtzitting naar haar actueel belang bij haar betoog, beperkt de advocaat van de verzoekende partij zich tot het opnieuw stellen dat de intrekking reeds uit de bestreden beslissing moest blijken. Hiermee toont de verzoekende partij echter niet aan wat haar actueel belang is.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de procedurele waarborgen die blijken uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze waarborgen de procedure betreffen tot beëindiging of intrekking van een verblijfsrecht. De bestreden beslissing is geen beslissing tot beëindiging of intrekking van een verblijfsrecht en de verzoekende partij kan dan op het eerste zicht ook niet dienstig verwijzen naar voormelde bepaling. Indien de verzoekende partij meent dat de procedurele waarborgen niet gerespecteerd zijn bij het intrekken van haar verblijfsrecht, heeft zij de mogelijkheid tegen deze beslissing een beroep aan te tekenen.

2.2.1.3. Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. In een tweede middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“De verwerende partij beperkt zich tot de vermelding dat zij geheel vals zou zijn met verwijzing naar een dossier nr. HV.55. RB07492/2019.

Echter bevat de bestreden beslissing geen nadere toelichting, waaruit deze vaststellingen zouden blijken, noch wordt een kopie van/toelichting over het bovenvermeld dossier gegeven teneinde verzoekster in de gelegenheid te stellen haar rechten van verdediging uit te oefenen.

Aldus werd de formele motiveringsplicht (motivering door ontoereikende verwijzing), minstens de materiële motiveringsplicht (motivering op ondeugdelijke gronden), manifest niet nageleefd door de verwerende partij.

Art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de formele motivering van bestuursbeslissingen bepalen uitdrukkelijk dat het vereist is dat :

- In de akte

- De feitelijke en juridische motieven worden opgenomen die de beslissing schragen

In casu bevat de bestreden beslissing een loutere verwijzing naar een dossier. Verzoeker heeft geen toegang tot dit dossier gekregen voorafgaand aan het indienen van zijn beroep. Bijgevolg is de bestreden beslissing strijdig met de formele motiveringsplicht aangezien verzoeker zich bijgevolg niet kan verdedigen.

Zie ook RVV207663 van 27/09/2010 ; RVV 214401 van 04/07/2011; RVV 190789 van 25/02/2009 en RVV 78432 van 29/03/2012”

2.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument, dat het door haar gebruikte reisdocument wordt beticht van valsheid en gerechtelijk wordt in beslag genomen, dat zij dus niet meer beschikt over enig geldig reisdocument, waarbij verwezen wordt naar dossiernummer HV.55.RB.007492/2019, dat zij in het bezit is van een vals/vervalst reisdocument, dat het een totaal valse identiteitskaart van Slovenië betreft, dat zij niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf waarbij opnieuw verwezen wordt naar het dossiernummer en dat zij in het bezit is

van een vervalste verblijfsvergunning daar de Belgische verblijfskaart op frauduleuze wijze is verkregen met behulp van de valse identiteitskaart van Slovenië.

Voor wat betreft de verwijzing naar het dossiernummer HV.55.RB.007492/2019 waarnaar wordt verwezen in de beslissing, stelt de Raad vast dat dit stuk niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en ook niet wordt bijgevoegd. Het volstaat evenwel om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen of het als bijlage toe te voegen. *In casu* wordt met verwijzing naar het proces-verbaal met nummer HV.55.RB.007492/2019 vermeld dat het door de verzoekende partij gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk wordt in beslag genomen, waarbij verder wordt verduidelijkt dat de identiteitskaart van Slovenië een totaal valse identiteitskaart van Slovenië betreft alsook dat de verblijfskaart E van België op frauduleuze wijze is verkregen met behulp van de valse identiteitskaart van Slovenië.

De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is op het eerste zicht voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

2.2.2.3. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissingen niet correct zijn, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad kan betreffende het niet deugdelijk motiveren van de bestreden beslissing omdat geen nadere toelichting wordt gegeven waaruit de vaststellingen van het dossier waarnaar verwezen wordt blijken, verwijzen naar wat hieromtrent wordt gesteld onder punt 2.2.2.2.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij valse documenten heeft voorgelegd, noch dat de Belgische verblijfskaart op frauduleuze wijze is verkregen met behulp van de valse identiteitskaart van Slovenië.

Waar de verzoekende partij betoogt dat geen kopie van of een toelichting over het dossier dat vernoemd wordt in de bestreden beslissing wordt gegeven teneinde haar in staat te stellen haar rechten van verdediging uit te oefenen, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt er uitdrukkelijk gewezen op het nummer van het dossier. Eveneens stelt de Raad vast dat in het administratief dossier een 'Verslag Valse Documenten' van 10 september 2019 terug te vinden is. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat het totaal onmogelijk was om toegang tot het dossier te krijgen. De verzoekende partij had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin zij deze stukken eenvoudigweg hadden kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens zij niet aantoon, dat de verzoekende partij om inzage heeft verzocht bij de verwerende partij of dat indien zij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan zij niet dienstig aanvoeren dat zij geen toegang had of dat zij de informatie niet kon nagaan voorafgaand aan het indienen van haar beroep, met het oog op het uitoefenen van haar rechten van verdediging.

Daarnaast moet er tevens op worden gewezen dat de advocaat die voor de verzoekende partij verschijnt voorafgaand aan de terechtzitting de gelegenheid had om inzage te nemen in het administratief dossier. Ter terechtzitting geeft de advocaat te kennen deze tijd te hebben gehad doch het niet nodig achtte het dossier in te zien. De advocaat heeft ter terechtzitting dan ook niet aan dat zij in het administratief dossier nieuwe elementen heeft ontwaard die bijkomend in het verzoekschrift hadden kunnen worden naar voor gebracht indien zij reeds eerder gekend waren.

2.2.2.4. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat de bestreden beslissing geen nadere toelichting bevat waaruit de vaststellingen van valsheid zouden blijken en dat geen kopie van of toelichting over het vermeld dossier gegeven wordt, nu zij de feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde documenten vals zijn, niet betwist. Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij toegeeft dat zij de Sloveense identiteitskaart in Slovenië heeft gekocht.

2.2.2.5. Een schending van de motiveringsplicht en de rechten van verdediging wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

2.2.2.6. Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.3. De verzoekende partij heeft geen ernstige middelen aangevoerd.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER